

bere: „In vriskajo s pavkami in harfami, in so veseli s piščalmi“.

Mojzes (okoli 1500 pred Kristusom) je napravil sreberne bobne, in Mirjam, njegova sestra je po srečnem prestopu skozi rudečo morje pela prvo nam znano hvalno pesem.

Kralj David, pevec psalmov in godec s harpo (1050 — 1000) je povzdignil hebrejsko godbo na visoko stopnjo. Iznajdel je mnogotere muzikalne orodja, zboljšal harpo, in je mnogim psalom zložil napeve. Za godbo v tempelju (suidnici) je imel 4000 godcov pod vodstvom takrat imenitnih umetnikov Asafa, Hemana in Etana. Tačas so imeli Hebrejci 36 muzikalnih orodij, izmed katerih se jih je 16 v tempelju rabilo.

Pri posvečevanju Salomonovega tempelja v Jeruzalemu (okoli 900 pred Kr.) je godlo več tisuč trobentarjev, cimbalistov in pavkarjev pod vodstvom 288 voditeljev. Tudi žene in hčere Levitov so pele.

Taka silna množica godcov se nam nemogoča zdi; pa le pomislimo, da so takratne nevkretne muzikalne orodja po več oseb tirjale, ter so tako nerade se oglasovale, da so se piskači mnogokrat telesno poškodovali.

G r e k i

so se naučili godbe od Egipčanov. Nekteri pripisujejo nje znajdbo Melpomeni in Erati, drugi Epimeteju in Prometeju. Poznejši umetniki se imenujejo: Kadem, Apolo, Palada, Bah, Orfej, Amfijon, Pan, Mida in Marzija.

Apolo, bog petja in brenkanja, je neki iznajdel liro s tremi strunami, in je neki mojstersko znal brenkati. Kralju Midatu je oslovske ušesa nataknil, ker o godbeni preskušnji ni njemu, temuč Panu slavno darilo prisodil.

Dalje prih.

Književstvo.

Pesmi v godove in praznike celega leta. Spisal L. Dolinar. Drugi natis. 1861. Na prodaj so pri J. Giontini-tu, in veljajo 60 ukr. Ker so te pesmi že čisto pošle, so zdaj drugič natisnjene. Dobro znane in potrebne so vsakemu orglavcu in pevcu.

Pesmi za šmarnice. Postavil Gr. Ribar. Teh krasnih napevov je do zdaj že na svitem 7 pol, ktere so z dvema polama Potočnikovih pesem pomnožene. Prodaja jih L. Kremžar polo po 20 ukr.

Nanos. Slovenski zabavnik za 1862. Izdal Janko P. Vijanski. V Ljubljani natisnil Jož. Rud. Milic. Ta lična knjizica je pravi almanah

za Slovence, ker obsega na 294 straneh mnogoverstnih reči za poduk in kratek čas. Velja 1 gl. Dobiva se po vseh slov. mestih.

Jahrbuch für Lehrer, Aeltern und Erzieher von **Joh. Maresch**, Weltpriester, k. k. Schulrath und Inspektor der Volks- und Realschulen in Böhmen. XXVI. Jahrgang. 1861. Prag. F. A. Credner. S podobno sv. Venceslava. Ta knjiga je vsakemu učitelju prav dobro berilo.

Opominek za učitelja

mesca prosinca.

Ktere podučne knjige in časopise boš bral v tem letu? Ali bereš „Uč. Tovarša“, „Novice“, „Danico“, „Glasnika“, „Prijetla“, „Napredaka“, „Stimmen aus Innerösterreich“ i. t. d.? Vedi, da je čas drag zaklad, kterege nikoli ne smemo zamujati. V šoli pa misli, da je po zimi šolski poduk naj boljši seme za poletni sad. Tudi premišluj, ali si s šolskim podukom na pravi poti, ali ne. — Kako je kaj v nedeljski šoli? Ali skerbiš, da navadnemu šolskemu nauku tudi še kaj družega potrebnega in koristnega vpletaš in pridevlješ, da je ves poduk bolj nov, mikaven in tečen? — Ali imaš sadne drevesca dobro povite, da ti jih zajec ne bo pokvaril? Sadne peške pridno nabiraj! — Če imaš čebele, vari, da miši ne pridejo do njih, — pa tudi skerbi, da bodo dobro odete. — Ptiči nimajo kaj jesti; potresi jim včasi kaj zernja; pa tudi otrokom jih priporočuj.

Šolsko izbo večkrat prevetri, da bo v nji dobra sapa. Na koncu mesca pohvali učence, kateri so ves čas pridno hodili v šolo, se lepo obnašali in pridno učili; zanikerneže pa naznani gosposki, če je treba; toda previdno ravnaj, da si več ne pokvariš, kakor pa koristiš. Vse tvoje djanje naj vselej izvira iz pravega, blagega namena.

Zastavica,

ktero je Nežica svojemu součencu Tončku na paši zastavila.

Tonček in Nežica sta bila učenec in učenka družega razreda, in oba sta še zadosti dobro znala rajtati. Enega dne po dokončani popoldanski šoli žene Nežica po navadi, kakor vsaki dan, čedo domačih ovac na pašo. Kmali za njo pride tudi Tonček s svojo ovčico, ter vidi že od dalječ Nežico blizo raztresenih ovac s knjižico sedeti. „Nežica!“ zakriči Tonček, „deni